

KOMPETENTNE URZĘDY

**- SZKOLENIA I DORADZTWO W ZAKRESIE
PODATKÓW I OPŁAT LOKALNYCH ORAZ
ZARZĄDZANIA NIERUCHOMOŚCIAMI DLA JST**

MATERIAŁY SZKOLENIOWE

więcej szczegółów: facebook.com/innowacyjnejst mtdconsulting.pl/projekty/kompetentneurzedy

Beneficjent

MTDConsulting

Partnerzy

Biuro projektu:

MTD CONSULTING Marcin Król
ul. Naramowicka 154
61-619 Poznań
biuro@mtdconsulting.pl

Temat 7: „Działania windykacyjne i egzekucyjne w obsłudze podatkowej podatków lokalnych”

Trener: Arkadiusz J. Sputowski

Segment 1: Podatki i opłaty lokalne.

Październik 2022

Materiały szkoleniowe zostały przygotowane w ramach projektu pn. „Kompetentne Urzędy -szkolenia i doradztwo w zakresie podatków i opłat lokalnych oraz zarządzania nieruchomościami dla JST”, nr POWR.02.18.00-00-0005/21, współfinansowanego ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego.

Projekt realizowany przez:

BENEFICJENT

MTDConsulting

PARTNERZY

Spis treści

ROZDZIAŁ 1 Egzekucja podatków samorządowych.....	3
ROZDZIAŁ 2 Zasady postępowania egzekucyjnego.....	4
ROZDZIAŁ 3 Przedegzekucyjne postępowanie wierzycieli	10
ROZDZIAŁ 4 Przymusowe dochodzenie podatków i opłat lokalnych	15
ROZDZIAŁ 5 Postępowanie prowadzone przez organ egzekucyjny	17
ROZDZIAŁ 6 Prawa i obowiązki wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym . ..	21
ROZDZIAŁ 7 Środki obrozy zobowiązanego	22
ROZDZIAŁ 8 Środki egzekucyjne.....	24
ROZDZIAŁ 9 Zbieg egzekucji	25
ROZDZIAŁ 10 Zakończenie postępowania egzekucyjnego.....	26
ROZDZIAŁ 11 Koszty postępowania egzekucyjnego obciążającego wierzyciela	26

ROZDZIAŁ 1 Egzekucja administracyjna

Egzekucja podatków samorządowych, to przymusowe dochodzenie należności podatkowych na rzecz gmin.

Przymusowe dochodzenie podatków samorządowych jest następstwem niewykorzystania przez podatnika możliwości dobrowolnego wygaszenia zobowiązania podatkowego.

Egzekucja administracyjna i egzekucyjne postępowanie administracyjne to dwa odrębne terminy.

Postępowanie egzekucyjne w administracji to zorganizowany ciąg czynności procesowych podejmowanych przez organy egzekucyjne oraz inne podmioty w celu przymusowego wykonania obowiązków objętych egzekucją administracyjną. Postępowanie egzekucyjne jest wszczynane prędzej niż egzekucja. Obejmuje ono, oprócz stosowania środków egzekucyjnych, czynności procesowe podejmowane nie tylko przez organ egzekucyjny, lecz również przez inne podmioty, np. przez wierzyciela. Egzekucja administracyjna polega na stosowaniu przez powołane do tego organy konkretnych środków przymusu służących doprowadzeniu do wykonania przez zobowiązanego obowiązku. Termin „postępowanie egzekucyjne” wskazuje na aspekt procesowy stosowania przymusu egzekucyjnego, natomiast termin „egzekucja administracyjna” – na aspekt materialny. Egzekucja administracyjna oznacza stadium zastosowania konkretnego środka egzekucyjnego, wyznaczonego w toku postępowania egzekucyjnego, po przeprowadzeniu czynności procesowych na etapie wszczęcia oraz rozpoznawczym.

ROZDZIAŁ 2 Zasady postępowania egzekucyjnego

Zasady ogólne postępowania egzekucyjnego, podobnie jak te, które rządzą postępowaniem administracyjnym i podatkowym, to swego rodzaju reguły przewodnie, wytyczne dla wszystkich innych przepisów ustawy egzekucyjnej,

które muszą być respektowane w toku całego postępowania. Źródłem tychże zasad są przepisy obowiązującego prawa, przy czym są to normy szczególnego rodzaju, wyjęte niejako przed nawias, wspólne dla całego postępowania egzekucyjnego.

Zasada legalizmu w egzekucji administracyjnej

Jedną z zasad przywołanych zarówno w o.p. jak i k.p.a., jest zasada legalizmu, inaczej zwana zasadą praworządności. Zasadę tę ustawodawca wyraził zapisem, iż organy administracji publicznej, organy podatkowe działają na podstawie przepisów prawa. Także wierzyciel, jak i organ egzekucyjny działają na podstawie przepisów prawa.

Zasada prawdy obiektywnej

Zasadą zawartą w przepisach prawa, stanowiącą podstawy zarówno postępowania egzekucyjnego w administracji jak i postępowania podatkowego, jest zasada prawdy obiektywnej. W k.p.a. zapis tej zasady zawiera art. 7, który stanowi, iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Zasada zaufania

Kolejną zasadą ważną tak w postępowaniu egzekucyjnym w administracji jak i w postępowaniu podatkowym jest zasada pogłębiania zaufania obywateli. Zasada prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie wyrażona została w art. 8 k.p.a. i art. 121 ust. 1 o.p. Organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania.

Zasada informowania stron

Zarówno w postępowaniu egzekucyjnym w administracji jak i postępowaniu podatkowym, istotną zasadą postępowania jest zasada informowania stron. Odnosi się do niej zapis art. 9 k.p.a. oraz art. 121 ust. 2 o.p. W k.p.a. zawarto, iż organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu niezajomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek.

Zasada czynnego udziału strony w postępowaniu

Jedną z fundamentalnych zasad postępowania egzekucyjnego w administracji i postępowania podatkowego jest zasada czynnego udziału strony w postępowaniu. Zasada ta zawarta została w art. 10 k.p.a. oraz art. 123 o.p. Organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Organy administracji publicznej mogą odstąpić od tej zasady tylko w przypadkach, gdy załatwienie sprawy nie cierpi zwłoki ze względu na niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego albo ze względu na groźącą niepowetowaną szkodę materialną.

Zasada przekonywania

Do zasady przekonywania strony odwołuje się w odniesieniu do postępowania egzekucyjnego w administracji art. 11 k.p.a., zaś w odniesieniu do postępowania podatkowego – art. 124 o.p. Zarówno organy administracji publicznej, jak i organy podatkowe powinny wyjaśnić stronom zasadność przesłanek, którymi

kierują się przy załatwianiu sprawy, aby w ten sposób w miarę możliwości doprowadzić do wykonania przez strony decyzji bez potrzeby stosowania środków przymusu.

Zasada szybkości i prostoty postępowania

Zasada szybkości i prostoty postępowania, zapisana w art. 12 k.p.a. i art. 125 o.p. odnosi się do wnikliwego i szybkiego postępowania w sprawie przez organy, które posługuje się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do jej załatwienia publicznej działać wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do jej załatwienia (art. 12). Sprawy, które nie wymagają zbierania dowodów, informacji lub wyjaśnień, powinny być załatwione niezwłocznie. Zasada szybkości i prostoty postępowania nakazuje organom administracji.

Zasada pisemności

Postępowanie administracyjne, a tym samym postępowanie egzekucyjne w administracji oraz postępowanie podatkowe przestrzega zasady pisemności, zawartej odpowiednio w art. 14 k.p.a. i art. 126 o.p. Sprawy załatwiane są w formie pisemnej lub w formie dokumentu elektronicznego.

Zasada dwuinstancyjności postępowania

Kolejna ważna zasada łącząca postępowanie administracyjne (postępowanie egzekucyjne w administracji) i postępowanie podatkowe, to zasada dwuinstancyjności postępowania. Art. 15 k.p.a. i art. 127 o.p. stanowią, że postępowanie administracyjne, podatkowe jest dwuinstancyjne. Zasada dwuinstancyjności postępowania administracyjnego (art. 15) wyraża regułę, że wszystkie decyzje nieostateczne mogą być na wniosek osoby uprawnionej zaskarżone do organu administracji publicznej wyższego stopnia nad organem, który wydał zaskarżoną decyzję.

Zasada trwałości decyzji /postanowień

Wspólna zasada dla postępowania administracyjnego, egzekucyjnego w administracji i postępowania podatkowego to zasada trwałości decyzji. Art. 16 k.p.a. stanowi, że decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, są ostateczne. Uchylenie lub zmiana takich decyzji, stwierdzenie ich nieważności oraz wznowienie postępowania może nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w kodeksie lub ustawach szczególnych.

Zasada rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść strony

Ostatnią wspólną zasadą postępowania administracyjnego, szczególnie postępowania egzekucyjnego w administracji i postępowania podatkowego jest rozstrzygnięcie wątpliwości na korzyść strony. Jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony, chyba że sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ.

Zasada współdziałania organów administracji publicznej

W k.p.a., w katalogu zamkniętym zasad ogólnych, zawarto jeszcze zasadę współdziałania organów administracji publicznej. W art. 7b k.p.a. ustawodawca zapisał, iż w toku postępowania organy administracji publicznej współdziałają ze sobą w zakresie niezbędnym do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i prawnego sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli oraz sprawność postępowania, przy pomocy środków adekwatnych do charakteru, okoliczności i stopnia złożoności sprawy. Zasada powyższa wyraża nakaz współdziałania, co należy rozumieć jako obowiązek organu administracji publicznej.

Zasada praworządności

Ponad powyższe u.p.e.a. przewiduje w art. 7 zasady obowiązujące tylko w postępowaniu egzekucyjnym.

Art. 7 § 1 u.p.e.a. zawiera zasadę praworządności. Organ egzekucyjny stosuje środki egzekucyjne przewidziane w ustawie. Zasada praworządności postępowania egzekucyjnego zbliżona jest do zasady legalizmu postępowania administracyjnego i podatkowego

Zasada celowości i najmniejszej uciążliwości stosowanego środka egzekucyjnego

Art. 7 § 2 u.p.e.a. zawiera zasadę celowości i najmniejszej uciążliwości stosowanego środka egzekucyjnego. Organ egzekucyjny stosuje środki egzekucyjne, które prowadzą bezpośrednio do wykonania obowiązku, a spośród kilku takich środków – środki najmniej uciążliwe dla zobowiązanego. Zasada ta jest również określana mianem zasady racjonalnego działania, czy stosowania najłagodniejszych środków egzekucyjnych.

Zasada niezbędności postępowania egzekucyjnego

Art. 7 § 3 u.p.e.a. zawiera zasadę niezbędności postępowania egzekucyjnego. Stosowanie środka egzekucyjnego jest niedopuszczalne, gdy egzekwowany obowiązek o charakterze pieniężnym lub niepieniężnym został wykonany albo stał się bezprzedmiotowy. Zasada ta ściśle wiąże się z celem administracyjnego postępowania egzekucyjnego, a co za tym idzie z zasadą celowości. Istotę zasady niezbędności postępowania egzekucyjnego można sprowadzić do stwierdzenia, że egzekucja administracyjna może być prowadzona jedynie wówczas, gdy jest to niezbędne do zrealizowania celu egzekucji, jakim jest wykonanie obowiązku. (...) Egzekucja jest zatem niedopuszczalna, gdy obowiązek został już wykonany bądź stał się bezprzedmiotowy.

ROZDZIAŁ 3. Przedegzekucyjne postępowanie wierzycieli

Egzekucję administracyjną, stosowanie przez administrację państwową środków przymusu (środków egzekucyjnych), stosuje się w celu wykonania obowiązków wynikających z decyzji administracyjnych lub bezpośrednio z przepisów prawa.

Egzekucję administracyjną stosuje się w celu przymusowego wykonania świadczeń pieniężnych (między innymi podatków, opłat i niepodatkowych należności budżetowych).

Wierzyciel

Pojęcie wierzyciela zdefiniowane jest w u.p.e.a. Art. 1a pkt 13 tej ustawy zawiera definicję legalną pojęcia wierzyciel. Jako wierzyciela rozumie podmiot uprawniony do żądania wykonania obowiązku lub jego zabezpieczenia w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym lub zabezpieczającym.

Wierzyciel jest dysponentem prowadzonego postępowania egzekucyjnego i w jego interesie pozostaje podejmowanie działań zmierzających do wykonania ciężających na zobowiązanym obowiązków, w tym ustalenie adresu czy majątku.

Działania informacyjne wierzycieli

Pojęcie działań informacyjnych wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym w administracji pojawiło się z dniem 1 stycznia 2016 r.

Przepis ustawy egzekucyjnej stanowi, że przed podjęciem czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych wierzyciel może podejmować działania informacyjne wobec zobowiązanego zmierzające do dobrowolnego wykonania przez niego obowiązku.

Działaniami informacyjnymi są podejmowane przez wierzyciela działania informacyjne wobec zobowiązanego, zmierzające do dobrowolnego wykonania przez niego obowiązku. Działania informacyjne są prawem a nie obowiązkiem wierzyciela. Wierzyciel może podejmować działania informacyjne jeżeli zachodzi uzasadnione okolicznościami przypuszczenie, że zobowiązany wykona

dobrowolnie obowiązek bez konieczności wszczęcia egzekucji administracyjnej. Jeśli wierzyciel zdecyduje o podjęciu działań informacyjnych może to zrobić po upływie terminu zapłaty ale przed przesłaniem upomnienia albo przed przesłaniem tytułu wykonawczego, w przypadku gdy egzekucja administracyjna może być wszczęta bez uprzedniego doręczenia upomnienia. Działan informacyjnych nie stosuje się jeżeli: okres do upływu terminu przedawnienia należności pieniężnej jest krótszy niż 6 miesięcy lub gdy zostanie ujawniony majątek lub źródła dochodu zobowiązanego przewyższające kwotę wydatków egzekucyjnych po uprzednim odstąpieniu od czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych.

Działania informacyjne są rejestrowane w postaci papierowej lub elektronicznej przez wskazanie, w szczególności: formy działania informacyjnego i daty podjęcia tego działania. Ustawodawca pozostawił wierzycielowi decyzję co w rejestrze działań informacyjnych ma się znaleźć.

Rejestr Należności Publicznoprawnych

Rejestr Należności Publicznoprawnych jest instytucją nową, bo obowiązującą w jednostkach samorządu terytorialnego dopiero od 1 czerwca 2018 r. Nie jest on obowiązkiem gmin, a jedynie prawem, z którego wierzyciel będący jednostką samorządu terytorialnego ma prawo skorzystać. Widocznym znakiem korzystania z tego prawa jest podjęcie uchwały przez radę gminy wyrażającą zgodę na ujawnienie zaległości podatkowych dłużników gminy w Rejestrze Należności Publicznoprawnych.

Rejestr Należności Publicznoprawnych nie prowadzi bezpośrednio do wyegzekwowania zaległości. Jest instrumentem, którego wystąpienie może, a nie musi, spowodować dobrowolną spłatę zaległości przez dłużnika. Na potrzeby niniejszej rozprawy zostanie on omówiony z dwóch powodów. Po pierwsze, znalazł on uregulowanie w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Po drugie, mimo iż nie bezpośrednio, to przyczynia się do

wyegzekwowania zaległości podatkowych na rzecz jednostek samorządu terytorialnego.

W sytuacji, gdy należność jest wymagalna, a wierzyciel nie ma obowiązku doręczenia upomnienia lub gdy upomnienie zostało doręczone przed dniem wejścia w życie przepisów wprowadzających Rejestr Należności Publicznoprawnych (przed 1 stycznia 2018 r.), zawiadomienie o zagrożeniu ujawnieniem w Rejestrze należy doręczać w drodze odrębnego pisma.

Termin wprowadzenia danych przez wierzyciela do Rejestru Należności Publicznoprawnych zapisany jest w art. 18c § 3 u.p.e.a. Ujawniane informacje mogą być wprowadzone do Rejestru nie wcześniej niż po upływie 30 dni od dnia doręczenia zobowiązanemu zawiadomienia o zagrożeniu ujawnieniem w Rejestrze. Termin „po upływie 30 dni od dnia doręczenia zobowiązanemu zawiadomienia” oznacza, że wpis do Rejestru może nastąpić najwcześniej 31 dnia od dnia doręczenia zawiadomienia. Najpóźniej natomiast wpis może nastąpić dzień przed upływem terminu przedawnienia podatku (zaległości publicznoprawnej). (...) Doręczenie zawiadomienia o zagrożeniu ujawnieniem długu w Rejestrze odbywa się na podstawie k.p.a.

Ten 30-dniowy okres, po upływie którego możliwe jest ujawnienie przez wierzyciela zobowiązanego w Rejestrze Należności Publicznoprawnych, ma na celu:

- umożliwienie dobrowolnej zapłaty należności pieniężnej,
- wyjaśnienie ewentualnych wątpliwości w zakresie jej istnienia, wysokości lub wymagalności przed przekazaniem informacji o zaległości do Rejestru,
- ewentualnie – wniesienie przez zobowiązanego sprzeciwu.

Upomnienie

Ogólna zasada postępowania egzekucyjnego w administracji głosi, iż egzekucja administracyjna może być wszczęta, jeżeli wierzyciel, po upływie terminu do wykonania przez zobowiązanego obowiązku, przesłał mu pisemne upomnienie,

zawierające wezwanie do wykonania obowiązku z zagrożeniem skierowania sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego, chyba że przepisy szczególne inaczej stanowią. Jak od każdej zasady, również od tej, jest szereg wyjątków regulowanych odrębnymi przepisami.

Postępowanie egzekucyjne może być wszczęte dopiero po upływie 7 dni od dnia doręczenia upomnienia. Zatem kluczowe znaczenie dla momentu wszczęcia egzekucji ma moment doręczenia przez wierzyciela zobowiązanemu upomnienia. Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na literalny zapis ustawy, który odnosi się do momentu wszczęcia egzekucji administracyjnej, a nie wystawienia tytułu wykonawczego.

Upomnienie nie ma charakteru władczego. Jest czynnością wierzyciela skierowaną do zobowiązanego, zawierającą informację o możliwości dobrowolnego wykonania przez niego zobowiązania (por. Wyrok NSA w Warszawie z dnia 07.12.2016 r. sygn. II FSK 3197/14, LEX nr 2175724).

Nie ma też obowiązku, a nawet podstawy prawa, doręczania kilku upomnień na tą samą zaległość.

Upomnienie natomiast ma na celu skłonienie zobowiązanego do wykonania obowiązku bez wszczynania postępowania egzekucyjnego, w którym to dopiero stosuje się środki egzekucyjne. Upomnienie, zgodnie z art. 15 § 1 u.p.e.a., przesyła się nie przed każdorazowym w tym samym przedmiocie wystawieniem tytułu wykonawczego, ale po upływie terminu do wykonania przez zobowiązanego obowiązku, co uzasadnia skierowanie sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego przez wierzyciela.

Warunkiem koniecznym wystawienia upomnienia jest istnienie zaległości podlegającej egzekucji administracyjnej.

Wierzyciel przesyła zobowiązanemu upomnienie niezwłocznie jeżeli łączna wysokość należności pieniężnych wraz z odsetkami z tytułu niezapłacenia w terminie należności pieniężnych przekroczy dziesięciokrotność kosztów upomnienia i nie zostały podjęte działania informacyjne. Wierzyciel wystawia i

doręcza upomnienie niezwłocznie. Termin „niezwłocznie” jest pojęciem niedookreślonym, nie ma bowiem swojej definicji legalnej w żadnym przepisie prawa.

Wierzyciel przesyła zobowiązanemu upomnienie niezwłocznie jeżeli z podjętych działań informacyjnych w sprawie wynika, że obowiązek nie zostanie dobrowolnie wykonany.

Istotą upomnienia jest wezwanie do wykonania obowiązku z zagrożeniem skierowania sprawy na drogę egzekucji administracyjnej. Przy czym z przepisu art. 15 § 1 u.p.e.a. wynika również, że samo skierowanie upomnienia nie jest wystarczającą przesłanką do wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Konieczne jest skuteczne doręczenie takiego upomnienia przez wierzyciela i dopiero po upływie 7 dni od daty odbioru upomnienia możliwe jest wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Upomnienie może dotyczyć więcej niż jednej należności pieniężnej, jeżeli są one należne od tego samego zobowiązanego.

Upomnienie, o którym mowa w art. 15 § 1 u.p.e.a. nie podlega zaskarżeniu w drodze odwołania (por. wyrok WSA w Kielcach z dnia 08.02.2018 r., sygn. I SA/Ke 513/17, LEX nr 2446259), ani też żadnemu innemu trybowi jego wzruszenia. Nie przysługuje na nie zażalenie, ani skarga do sądu.

Koszty upomnienia podlegają ściągnięciu w trybie określonym dla kosztów egzekucyjnych.

Brak obowiązku przesłania upomnienia

Jedną z fundamentalnych zasad postępowania egzekucyjnego w administracji jest obowiązek przesłania przez wierzyciela zobowiązanemu upomnienia, przed wszczęciem egzekucji. Ustawodawca zastrzega jednak, że zasada ta obowiązuje, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

ROZDZIAŁ 4. Przymusowe dochodzenie podatków i opłat lokalnych

Organy egzekucyjne

Organem egzekucyjnym w zakresie przymusowego dochodzenia podatków lokalnych, uprawnionym do stosowania wszystkich środków egzekucyjnych w egzekucji administracyjnej należności pieniężnych jest naczelnik urzędu skarbowego. Jeżeli wierzyciel nie jest jednocześnie organem egzekucyjnym, niezwłocznie kieruje tytuł wykonawczy do właściwego miejscowo naczelnika urzędu skarbowego. Właściwość miejscową organu egzekucyjnego w egzekucji należności pieniężnych z praw majątkowych lub ruchomości ustala się według miejsca zamieszkania lub siedziby zobowiązanego. Jeżeli znany przed wszczęciem egzekucji majątek zobowiązanego lub większa jego część nie znajduje się na terenie działania organu egzekucyjnego ustalonego według miejsca zamieszkania lub siedziby zobowiązanego, właściwość miejscową ustala się według miejsca położenia składników tego majątku. Za miejsce położenia majątku można uznać miejsce zamieszkania zobowiązanego.

Organem egzekucyjnym może być też właściwy organ gminy o statusie miasta, wymienionej w odrębnych przepisach oraz gminy wchodzącej w skład powiatu warszawskiego. Organ ten jest uprawniony do stosowania wszystkich środków egzekucyjnych, z wyjątkiem egzekucji z nieruchomości, w egzekucji administracyjnej należności pieniężnych, dla których ustalania lub określania i pobierania jest właściwy ten organ.

Termin realizacji tytułu wykonawczego nigdzie w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji nie jest wyraźnie określony. W sprawach nieuregulowanych u.p.e.a. zastosowanie ma k.p.a. Dlatego zgodnie z art. 35 k.p.a., organy administracji publicznej obowiązane są załatwić sprawy bez zbędnej zwłoki. Załatwianie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie

skomplikowanej – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania.

Nadzór nad egzekucją administracyjną sprawują organy wyższego stopnia w stosunku do organów właściwych do wykonywania tej egzekucji. W stosunku do organów egzekucyjnych będących organami samorządu terytorialnego nadzór nad egzekucją należności pieniężnych sprawuje samorządowe kolegium odwoławcze.²¹⁹ Nadzór oznacza kontrolę oraz możliwość wiążącego ingerowania w działalność jednostki nadzorowanej. Nadzór polega na kontroli prawidłowości czynności egzekucyjnych podejmowanych przez organ egzekucyjny oraz oddziaływaniu przez organ nadzoru na organ egzekucyjny za pomocą środków przewidzianych przez ustawę w celu wyeliminowaniu stwierdzonych nieprawidłowości.

Tytuł wykonawczy

Organ egzekucyjny wszczyna egzekucję administracyjną na wniosek wierzyciela i na podstawie wystawionego przez niego tytułu wykonawczego. Bez względu na to czy organem egzekucyjnym jest naczelnik urzędu skarbowego, czy wójt, burmistrz, prezydent miasta, zarząd związku międzygminnego, wierzyciel sporządza tytuł wykonawczy według ustalonego wzoru. Wzór tytułu wykonawczego został ustalony i opublikowany w rozporządzeniu ministra finansów w sprawie wzorów tytułów wykonawczych stosowanych w egzekucji administracyjnej. Wnioski egzekucyjne i tytuły wykonawcze mogą być przekazywane do organu egzekucyjnego przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego albo z użyciem środków komunikacji elektronicznej. Przekazywanie w sposób, o którym mowa w art. 26 § 1c u.p.e.a., tytułu wykonawczego zawierającego kwalifikowany podpis elektroniczny wraz z informacją zawierającą dane inne niż wynikające z tytułu wykonawczego,

odbywa się przez elektroniczną skrzynkę podawczą wierzyciela i organu egzekucyjnego.

ROZDZIAŁ 5. Postępowanie prowadzone przez organ egzekucyjny

Organ egzekucyjny wszczyna egzekucję administracyjną na wniosek wierzyciela i na podstawie wystawionego przez niego tytułu wykonawczego. Jeżeli wierzyciel jest jednocześnie organem egzekucyjnym, przystępuje z urzędu do egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego przez siebie wystawionego.

U.p.e.a. zawiera definicje legalne pojęcia organu egzekucyjnego, wierzyciela i zobowiązanego. Wszystkie te pojęcia definiuje art. 1a u.p.e.a. Pod pojęciem organu egzekucyjnego rozumie się organ uprawniony do stosowania w całości lub w części określonych w ustawie środków służących doprowadzeniu do wykonania przez zobowiązanych ich obowiązków o charakterze pieniężnym lub obowiązków o charakterze niepieniężnym oraz zabezpieczania wykonania tych obowiązków. Pod pojęciem wierzyciela rozumie się podmiot uprawniony do żądania wykonania obowiązku lub jego zabezpieczenia w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym lub zabezpieczającym. Zobowiązanym jest osoba prawna albo jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej albo osoba fizyczna, która nie wykonała w terminie obowiązku o charakterze pieniężnym lub obowiązku o charakterze niepieniężnym, a w postępowaniu zabezpieczającym – również osobę lub jednostkę, której zobowiązanie nie jest wymagalne albo jej obowiązek nie został ustalony lub określony, ale zachodzi obawa, że brak zabezpieczenia mógłby utrudnić lub udaremnić skuteczne przeprowadzenie egzekucji, a odrębne przepisy na to zezwalają.

W egzekucji podatków samorządowych wierzycielem zawsze będzie wójt, burmistrz (prezydent miasta) lub zarząd związku międzygminnego, będący jednocześnie organem podatkowym z uprawnieniami do wydania decyzji podatkowej kształtującej zobowiązanie lub do przyjęcia deklaracji.

Organem egzekucyjnym będzie naczelnik urzędu skarbowego lub wójt, burmistrz (prezydent miasta) lub zarząd związku międzygminnego posiadający uprawnienia organu egzekucyjnego.

Zobowiązanym zaś jest podatnik, inkasent, osoba trzecia, spadkobierca, który w terminie nie dokonał wygaszenia zobowiązania podatkowego.

Do wszczęcia postępowania egzekucyjnego w administracji, jeżeli zobowiązanie wynika z decyzji, potrzebna jest decyzja ostateczna.

Wszczęcie egzekucji administracyjnej następuje z chwilą doręczenia zobowiązanemu odpisu tytułu wykonawczego lub doręczenia dłużnikowi zajętej wierzytelności zawiadomienia o zajęciu wierzytelności lub innego prawa majątkowego, jeżeli to doręczenie nastąpiło przed doręczeniem zobowiązanemu odpisu tytułu wykonawczego. Odpis tytułu wykonawczego sporządzony przez wierzyciela zawiera adnotację „odpis tytułu wykonawczego”. Odpis tytułu wykonawczego sporządzony przez organ egzekucyjny zawiera adnotację „odpis zgodny z oryginałem”, datę sporządzenia, imię i nazwisko oraz podpis pracownika, który sporządził odpis. Organ egzekucyjny sporządza odpis tytułu wykonawczego w sytuacji, gdy wierzyciel przesłał tytuł wykonawczy do organu egzekucyjnego przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego albo z użyciem środków komunikacji elektronicznej. Przy przesyłaniu tytułu wykonawczego w wersji papierowej, odpis tytułu sporządza wierzyciel.

Doręczenie odpisu tytułu wykonawczego wszczynające postępowanie egzekucyjne w administracji może też nastąpić w sposób przewidziany w art. 32 u.p.e.a., to jest przez doręczenie zobowiązanemu odpisu tytułu wykonawczego przez organ egzekucyjny lub egzekutora przystępującego do czynności egzekucyjnych. Pod pojęciem egzekutora rozumie się pracownika obsługującego organ egzekucyjny, uprawnionego do dokonywania czynności egzekucyjnych.

Odmowa wszczęcia postępowania egzekucyjnego

Organ egzekucyjny bada z urzędu dopuszczalność egzekucji administracyjnej; organ ten nie jest natomiast uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Dokonywana przez organ egzekucyjny ocena dopuszczalności egzekucji administracyjnej, nie może dotyczyć kwestii zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym.

Organ egzekucyjny nie bada ani merytorycznej trafności decyzji podatkowej, ani też wymagalności zobowiązania podatkowego w niej określonego, opartych na okolicznościach, które miały miejsce przed wystawieniem tytułu wykonawczego (por. wyrok WSA w Kielcach z dnia 05.04.2018 r., sygn. I SA/Ke 48/18, LEX nr 2482459).

Ponowne wszczęcie postępowania egzekucyjnego

Ponowne wszczęcie postępowania egzekucyjnego może nastąpić tylko i wyłącznie po ówczesnym jego umorzeniu. Przy czym nie każde umorzone postępowanie egzekucyjne będzie kwalifikować się do ponownej egzekucji. Ponowna egzekucja może nastąpić po ustąpieniu przesłanki jej wcześniejszego umorzenia. Ale nie każde ustąpienie przesłanki umorzenia postępowania egzekucyjnego, będzie kwalifikowało wierzytelność do ponownej egzekucji. Przesłanki umorzenia postępowania egzekucyjnego enumeratywnie wymienia, tworząc katalog zamknięty art. 59 § 1 i § 2 u.p.e.a.

Przyczyną, dla której naczelnik urzędu skarbowego najczęściej umarza postępowanie egzekucyjne w administracji prowadzone na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego na zaległe podatki przez wójta, jest nieściągalność zobowiązane. Art. 59 § 2 u.p.e.a. stanowi, że postępowanie egzekucyjne może być umorzone w przypadku stwierdzenia, że w postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym należności pieniężnej nie uzyska się kwoty przewyższającej wydatki egzekucyjne. Generalną regułą egzekucji

administracyjnej jest doprowadzenie do przymusowego wykonania obowiązku ciążącego na zobowiązanym.

Organ egzekucyjny nie prowadzi egzekucji należności pieniężnej, gdy z góry wiadomo, że w postępowaniu egzekucyjnym nie uzyska się kwoty przewyższającej wydatki egzekucyjne, a więc jeżeli w toku postępowania okaże się, iż zobowiązany nie posiada żadnego majątku ruchomego, wierzytelności pieniężnych, czy też praw majątkowych, w stosunku do których możliwa byłaby egzekucja przy zastosowaniu określonych w ustawie środków egzekucyjnych. Instytucja umorzenia postępowania egzekucyjnego ma na celu zakończenie tego postępowania, najczęściej z przyczyn natury formalnej, gdy w danej, konkretnej sytuacji zaistniałej w jego toku wykonanie obowiązku przez zobowiązanego jest niemożliwe lub niedopuszczalne. Umorzenie postępowania egzekucyjnego oznacza, że nie jest realizowany jego cel, wiąże się ono z trwałymi przeszkodami uniemożliwiającymi dalsze jego prowadzenie i może nastąpić w każdym jego stadium. Przesłanki umorzenia postępowania egzekucyjnego są w znacznej części następstwem pojawienia się przyczyn niedopuszczalności postępowania egzekucyjnego. Umorzenie postępowania egzekucyjnego może być obligatoryjne (na podstawie przesłanek z art. 59 § 1 u.p.e.a.) lub fakultatywne (na podstawie przesłanki z art. 59 § 2 u.p.e.a.).

Zawieszenie postępowania egzekucyjnego

Postępowanie egzekucyjne ulega zawieszeniu w całości lub w części w razie zaistnienia przesłanek enumeratywnie wymienionych w art. 56 § 1 u.p.e.a. Zawieszenie postępowania egzekucyjnego polega na wstrzymaniu czynności egzekucyjnych wskutek powstania określonych przeszkód w prowadzeniu tego postępowania, uzasadniających konieczność czasowego zaniechania prowadzenia egzekucji. Przeszkody uzasadniające zawieszenie postępowania egzekucyjnego powinny pojawić się w jego toku (w przeciwnym razie postępowanie egzekucyjne nie zostałoby wszczęte), a także muszą być

prawdopodobne do usunięcia (gdyby miały charakter trwałe należałoby umorzyć postępowanie). Zawieszenie postępowania następuje na czas niezbędny do usunięcia tych przeszkód (zob. wyrok WSA w Lublinie z dnia 3 grudnia 2010 r. sygn. I SA/Lu 584/10, LEX nr 749475).

Postępowanie egzekucyjne ulega zawieszeniu w całości lub w części w razie śmierci zobowiązanego, jeżeli obowiązek nie jest ściśle związany z osobą zmarłego. Śmierć zobowiązanego w trakcie postępowania egzekucyjnego zobowiązuje organ egzekucyjny do rozważenia charakteru egzekwowanego obowiązku, bo jest to okoliczność, od której uzależniony jest dalszy przebieg tego postępowania tj. jego umorzenie albo zawieszenie. Bez jednoznacznego rozstrzygnięcia tej kwestii organ nie może podjąć dalszych czynności, ani rozstrzygnąć co do postępowania egzekucyjnego. Podatki lokalne należą do grupy obowiązków podatkowych ściśle związanych z osobą zmarłego. Dlatego w przypadku śmierci dłużnika, organ egzekucyjny winien postępowanie egzekucyjne zawiesić.

Wstrzymanie postępowania egzekucyjnego

Skutek podobny do zawieszenia postępowania egzekucyjnego w administracji, mogłoby odnieść wstrzymanie administracyjnych postępowań egzekucyjnych.

ROZDZIAŁ 6. Prawa i obowiązki wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym

Rola wierzyciela w przymusowym dochodzeniu podatków lokalnych nie kończy się wraz z wystawieniem i skierowaniem do organu egzekucyjnego tytułu wykonawczego. Wójt, burmistrz (prezydent miasta), jako wierzyciel, posiada w postępowaniu egzekucyjnym status strony postępowania. A jako strona, ma w tym postępowaniu swoje prawa i obowiązki.

Niewątpliwym prawem wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym w administracji jest możliwość wpływania na przebieg postępowania

egzekucyjnego poprzez ujawnianie majątku zobowiązanego, z którego egzekucja jest możliwa.

Prawem wierzyciela jest również prawo żądania zastosowania konkretnych środków egzekucyjnych prowadzące do wyegzekwowania zaległości.

Wierzyciel niezwłocznie zawiadamia organ egzekucyjny o zmianie wysokości należności pieniężnej objętej tytułem wykonawczym wynikającej z jej wygaśnięcia w całości lub w części, w szczególności, gdy wygaśnięcie jest wynikiem wyegzekwowania jej przez inny organ egzekucyjny, korekty dokumentu deklaracji podatkowej, powodującej zmniejszenie wysokości należności pieniężnej, przedawnienia należności pieniężnej, zapłaty do wierzyciela egzekwowanej należności pieniężnej.

Wierzyciel niezwłocznie zawiadamia organ egzekucyjny o zmianie wysokości należności pieniężnej objętej tytułem wykonawczym wynikającej z jej wygaśnięcia w całości lub w części, w szczególności gdy wygaśnięcie jest wynikiem wyegzekwowania jej przez inny organ egzekucyjny.

Do obowiązków wierzyciela należy niezwłoczne zawiadomienie organu egzekucyjnego o zmianie wysokości należności pieniężnej objętej tytułem wykonawczym wynikającej z jej wygaśnięcia w całości lub w części, w szczególności gdy wygaśnięcie jest wynikiem przedawnienia należności pieniężnej.

Do obowiązków wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym w administracji należy również niezwłoczne zawiadamianie organu egzekucyjnego o zdarzeniu powodującym zawieszenie lub umorzenie postępowania egzekucyjnego.

ROZDZIAŁ 7. Środki obrony zobowiązanego

W toku postępowania podatkowego, administracyjnego, zobowiązany ma prawo do obrony poprzez wnoszenie odwołania od decyzji, zażalenia na postanowienie czy skargi do sądu administracyjnego. W toku postępowania egzekucyjnego, gdzie egzekucja prowadzona jest na podstawie tytułu wykonawczego, od którego

nie przysługuje odwołanie, zażalenie czy skarga, zobowiązanemu również przysługują środki obrony. Prawo zgłoszenia zarzutów w sprawie prowadzenia egzekucji administracyjnej, przysługuje wyłącznie zobowiązanemu, w terminie 7 dni od dnia doręczenia odpisu tytułu wykonawczego, do organu egzekucyjnego. Podstawą zarzutu w sprawie prowadzenia egzekucji administracyjnej może być jedna z okoliczności wymienionych enumeratywnie w art. 33 § 1 u.p.e.a. Treść art. 33 u.p.e.a. zawiera kompletny katalog zarzutów w postępowaniu egzekucyjnym.

Zobowiązany ma prawo wnosić zarzuty, jeżeli obowiązek został wykonany lub umorzony w całości albo w części, wygasł, nie istniał, albo uległ przedawnieniu. Zarzut w sprawie prowadzenia postępowania egzekucyjnego wskazujący na nieistnienie obowiązku objętego tytułem wykonawczym, dotyczyć może wyłącznie sytuacji, kiedy owo nieistnienie obowiązku jest następstwem okoliczności, które nastąpiły po wydaniu tego tytułu.

Zobowiązany, wnosząc zarzuty oparte na tej podstawie, powinien przedstawić dowody potwierdzające, że obowiązek nie istnieje, ponieważ nigdy nie powstał albo powstał, ale wygasł z powodu wykonania lub z innych przyczyn wynikających wprost z przepisów prawa lub czynności prawnych.

Organ egzekucyjny, po otrzymaniu ostatecznego postanowienia w sprawie stanowiska wierzyciela lub postanowienia o niedopuszczalności zgłoszonego zarzutu, wydaje postanowienie w sprawie zgłoszonych zarzutów, a jeżeli zarzuty są uzasadnione - o umorzeniu postępowania egzekucyjnego albo o zastosowaniu mniej uciążliwego środka egzekucyjnego.

Zgłoszenie przez zobowiązanego zarzutu w sprawie prowadzenia egzekucji administracyjnej na podstawie zarzutów omówionych wyżej zawiesza postępowanie egzekucyjne do czasu wydania ostatecznego postanowienia w przedmiocie zgłoszonego zarzutu, o ile wierzyciel po otrzymaniu zarzutu nie wystąpi z uzasadnionym wnioskiem o podjęcie zawieszono postępowania egzekucyjnego.

ROZDZIAŁ 8. Środki egzekucyjne

Definicję legalną środka egzekucyjnego zawiera art. 1a pkt 12 u.p.e.a.

Pod pojęciem środka egzekucyjnego rozumie się w postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym należności pieniężnych, egzekucję: z pieniędzy, z wynagrodzenia za pracę, ze świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego oraz ubezpieczenia społecznego, a także z renty socjalnej, z rachunków bankowych, z innych wierzytelności pieniężnych, z praw z instrumentów finansowych w rozumieniu przepisów o obrocie instrumentami finansowymi, zapisanych na rachunku papierów wartościowych lub innym rachunku, oraz z wierzytelności z rachunku pieniężnego służącego do obsługi takich rachunków, z papierów wartościowych niezapisanych na rachunku papierów wartościowych, z weksla, z autorskich praw majątkowych i praw pokrewnych oraz z praw własności przemysłowej, z udziału w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, z pozostałych praw majątkowych, z ruchomości, z nieruchomości.

Zgodnie z zapisami art. 7 § 1 u.p.e.a., organ egzekucyjny stosuje środki egzekucyjne przewidziane w ustawie.

Organ egzekucyjny stosuje środki egzekucyjne, które prowadzą bezpośrednio do wykonania obowiązku, a spośród kilku takich środków – środki najmniej uciążliwe dla zobowiązanego. Z treści przepisu art. 7 § 2 u.p.e.a. jednoznacznie wynika konieczność zastosowania takiego środka lub środków egzekucyjnych, które umożliwią pokrycie powstałych zaległości.

Podstawę zastosowania środków egzekucyjnych w postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym należności pieniężnych, stanowi zawiadomienie o zajęciu prawa majątkowego zobowiązanego u dłużnika zajętej wierzytelności albo protokół zajęcia prawa majątkowego, albo protokół zajęcia i odbioru ruchomości, albo protokół odbioru dokumentu, sporządzone według wzoru określonego w rozporządzeniu w sprawie wzorów dokumentów stosowanych w egzekucji należności pieniężnych.

ROZDZIAŁ 9. Zbieg egzekucji

W przypadku zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowej do tej samej rzeczy albo prawa majątkowego egzekucje do tej rzeczy albo prawa majątkowego prowadzi łącznie sądowy organ egzekucyjny albo organ egzekucyjny, który jako pierwszy dokonał zajęcia, a w razie niemożności ustalenia tego pierwszeństwa - organ, który dokonał zajęcia na poczet należności w wyższej kwocie. Zbieg egzekucji nie oznacza zbiegu prowadzonych postępowań egzekucyjnych administracyjnego czy sądowego, w ramach których komornik sądowy czy organ egzekucyjny zastosował środek egzekucyjny, tj. egzekucję do tej samej rzeczy albo prawa i tej samej osoby. Zbieg egzekucji to sytuacja odnosząca się do konkretnego, tego samego podmiotu oraz przedmiotu, rzeczy lub prawa, do którego skierowano egzekucję w trybie sądowym i administracyjnym. Zbieg egzekucji administracyjnej i sądowej nie wstrzymuje czynności egzekucyjnych.

Jeżeli prowadzenie łącznie egzekucji należy do sądowego organu egzekucyjnego, organ egzekucyjny: sporządza i przekazuje sądowemu organowi egzekucyjnemu odpisy tytułu wykonawczego z oznaczeniem celu, któremu ma służyć, dokumentu zajęcia oraz innych dokumentów niezbędnych do prawidłowego przeprowadzenia egzekucji.

Organ egzekucyjny, który przejął prowadzenie łącznie egzekucji do rzeczy albo prawa majątkowego, do których nastąpił zbieg, prowadzi je w trybie egzekucji administracyjnej. Organ egzekucyjny, który przejął prowadzenie łącznie egzekucji do rzeczy albo prawa majątkowego zawiadamia zobowiązanego i dłużnika zajętej wierzytelności o wysokości opłaty za prowadzenie egzekucji. Na żądanie sądowego organu egzekucyjnego organ egzekucyjny, który przejął prowadzenie łącznie egzekucji, informuje o jej przebiegu.

W przypadku kolejnego zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowej do tej samej rzeczy albo prawa majątkowego egzekucję sądową przejmuje organ egzekucyjny, który prowadzi łącznie egzekucje w wyniku pierwszego zbiegu egzekucji.

Organ egzekucyjny prowadzący łącznie egzekucje kończy, w formie postanowienia, egzekucję sądową z rzeczy albo prawa majątkowego, przejętą od sądowego organu egzekucyjnego, jeżeli jej dalsze prowadzenie jest niemożliwe, niecelowe lub jeżeli jest oczywiste, że nie uzyska się kwoty wyższej od kosztów tej egzekucji.

ROZDZIAŁ 10. Zakończenie postępowania egzekucyjnego

W zależności od przebiegu postępowania egzekucyjnego, może się ono zakończyć w różny sposób.

W przypadku, gdy organ egzekucyjny stwierdzi, że w postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym należności pieniężnej nie uzyska się kwoty przewyższającej wydatki egzekucyjne, umarza postępowanie egzekucyjne. Kolejna egzekucja może być wszczęta dopiero po wskazaniu przez wierzyciela majątku, z którego można zaspokoić wierzytelność. Najlepszym zakończeniem postępowania egzekucyjnego jest wyegzekwowanie zaległości, na którą wierzyciel wystawił tytuł wykonawczy. Rozliczenie kwot uzyskanych w toku egzekucji, bez względu na to jaki środek egzekucyjny zastosowano, następuje zgodnie z art. 115 u.p.e.a. Natomiast podział kwoty w przypadku zbiegu egzekucji rozstrzyga art. 115a u.p.e.a.

ROZDZIAŁ 11. Koszty postępowania egzekucyjnego obciążające wierzyciela

Egzekucja podatków samorządowych pociąga za sobą koszty.

Co do zasady koszty egzekucyjne obciążają zobowiązanego. Jednak zgodnie z art. 64c § 4 u.p.e.a., wierzyciel pokrywa koszty egzekucyjne, jeżeli nie mogą być one ściągnięte od zobowiązanego. Regulacja tu zawarta nie wymienia przyczyn niemożliwości ściągnięcia kosztów egzekucyjnych od zobowiązanego, nie rozróżniając w tym przedmiocie powodów faktycznych i prawnych.

Koszty egzekucyjne są ryzykiem, jakie ponosi wierzyciel nawet jeśli mogłyby być one ściągnięte od zobowiązanego. Przykładem jest prowadzenie egzekucji na

podstawie decyzji nieostatecznej, której nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Wierzyciel ponosi również koszty egzekucyjne jeżeli spowodował niezgodne z prawem wszczęcie i prowadzenie egzekucji.

Organ egzekucyjny – co do zasady – wszczyna postępowanie egzekucyjne i wykonuje egzekucję na wniosek wierzyciela, który jest dysponentem tego postępowania. Wierzyciel winien zatem liczyć się z koniecznością zaspokojenia kosztów organu egzekucyjnego także w sytuacji, gdy nie da się ich ściągnąć od zobowiązanego, zwłaszcza że przepisy ustawy egzekucyjnej nie uzależniają obciążenia wierzyciela kosztami egzekucyjnymi od skuteczności egzekucji, ich intencją jest bowiem zwrócenie organowi egzekucyjnemu kosztów prowadzonego postępowania egzekucyjnego.

PRZEPISY PRAWNE:

USTAWA z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie rozciągnięcia stosowania przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW z dnia 30 października 2014 r. w sprawie określenia należności pieniężnych, których egzekucja może być wszczęta bez uprzedniego doręczenia upomnienia.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW z dnia 4 czerwca 2018 r. w sprawie Rejestru Należności Publicznoprawnych.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW z dnia 10 czerwca 2020 r. w sprawie wyznaczenia organu do prowadzenia systemu teleinformatycznego przeznaczonego do przekazywania naczelnikowi urzędu skarbowego wniosków egzekucyjnych i tytułów wykonawczych lub wymaganych informacji.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW z dnia 15 lipca 2020 r. w sprawie oświadczenia zobowiązanego o posiadanym majątku i źródłach dochodu oraz prawdziwości i zupełności tego oświadczenia oraz wezwania do jego złożenia

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW z dnia 23 lipca 2020 r. w sprawie informacji przekazywanych organowi egzekucyjnemu przez dłużnika zajętej wierzytelności

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW z dnia 24 lipca 2020 r. w sprawie przekazywania tytułu wykonawczego i innych dokumentów do organu egzekucyjnego

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW, FUNDUSZY I POLITYKI REGIONALNEJ z dnia 18 listopada 2020 r. w sprawie postępowania wierzycieli należności pieniężnych

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW, FUNDUSZY I POLITYKI REGIONALNEJ z dnia 1 grudnia 2020 r. w sprawie wzorów dokumentów stosowanych w egzekucji należności pieniężnych

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW, FUNDUSZY I POLITYKI REGIONALNEJ z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie danych zawartych w upomnieniu

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW, FUNDUSZY I POLITYKI REGIONALNEJ z dnia 18 grudnia 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu informacji zawartych we wniosku o ponowne wszczęcie egzekucji administracyjnej

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW, FUNDUSZY I POLITYKI REGIONALNEJ z dnia 5 stycznia 2021 r. w sprawie wysokości kosztów upomnienia doręczanego zobowiązanemu przed wszczęciem egzekucji administracyjnej.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW, FUNDUSZY I POLITYKI REGIONALNEJ z dnia 18 lutego 2021 r. w sprawie współpracy wierzyciela, organu egzekucyjnego i dłużnika zajętej wierzytelności w postępowaniu egzekucyjnym należności pieniężnych

„Postępowanie egzekucyjne w administracji. Wzory pism dla wierzycieli należności pieniężnych (z suplementem elektronicznym)” Wsp. [Zofia Wojdyłak-Sputowska] Wyd. ODDK Gdańsk 2020 rok. ISBN: 978-83-7804-720-9.

„Postępowanie egzekucyjne w administracji po zmianach” Wyd. Presscom Wrocław 2020 r. ISBN 978-83-66248-47-2.

„Zarządzanie kosztami egzekucyjnymi po nowelizacji” Wsp. [Zofia Wojdyłak-Sputowska] Wyd. ODDK Gdańsk 2021 rok. ISBN: 978-83-7804-844-2

Prawa autorskie:

Materiały szkoleniowe udostępnione zostają na zasadach wolnej licencji Creative Commons: uznanie autorstwa, na tych samych warunkach 3.0 Polska (CC BY 3.0 PL). Licencja udzielana jest nieodpłatnie. Pewne prawa zastrzeżone na rzecz autorów. Zezwala się na dowolne wykorzystanie treści pod warunkiem wskazania autorów oraz zachowania niniejszej informacji licencyjnej. Wolno m.in. kopiować, rozpowszechniać w dowolnym medium i formie, przedstawiać i wykonywać utwór. Tekst licencji dostępny jest na stronie: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/pl/>